

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 69Ek/1163/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118318946
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Segečová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2019:6118318946.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného ROYAL DEVELOPMENT - RSRD, IČO: 45 741 905, so sídlom Suľany 243, 951 25 Hruboňovo, právne zast. Advokátska kancelária JUDr Peter Bartoš, s.r.o., IČO: 52 262 821, so sídlom Martina Granca 3, 841 02 Bratislava, konajúca konateľom JUDr. Petrom Bartošom, advokátom, proti povinnému 1/ K. X., nar. X.X.XXXX, bytom B. XXXX/XXX, XXX XX I. E. a povinnému 2/ N. P., nar. X.X.XXXX, bytom C. XXXX/X, XXX XX I. E., právne zast. Mgr. Tomášom Dragulom, advokátom, so sídlom Centrum 18/23, 017 01 Považská Bystrica, vedenej pred súdnou exekútkou JUDr. Máriou Krasňanovou, so sídlom exekútorského úradu Nám. A. Hlinku 363/9, 017 01 Považská Bystrica, pod sp. zn. 91EX 294/18, o vymoženie spoločne a nerozdielne 358,80,- EUR, rozhodujúc o sťažnosti oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 69k/1163/2018 zo dňa 29. marca 2019, takto

rozhodol:

I. Sudca sťažnosť oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 69Ek/1163/2018 zo dňa 29. marca 2019 **z a m i e t a**.

II. Oprávnený je **p o v i n n ý** nahradiť povinnému 2/ náhradu trov právneho zastúpenia, v konaní o sťažnosti proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 69Ek/1163/2018 zo dňa 29. marca 2019, na účet ich právneho zástupcu, vo výške 46,16,-EUR, v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

odôvodnenie:

1. Na základe návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie, doručeného súdu dňa 10.8.2018 sa začalo proti povinným 1/, 2/ exekučné konanie pre vymoženie pohľadávky priznanej na základe exekučného titulu, ktorým je rozhodcovské uznesenie vydané Ing. Milošom Valachom, ad hoc rozhodcom rozhodcovského súdu podľa § 7 ods. 1 zák. č. 244/2002 Z.z., pod sp. zn. RD/61/2018, dňa 10.4.2018, ktoré malo nadobudnúť právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 28.4.2018.

2. Vykonaním exekúcie poveril tunajší súd Poverením sp. zn. 69Ek/1163/2018 dňa 17.8.2018 súdnu exekútku JUDr. Máriu Krasňanovú, so sídlom exekútorského úradu Nám. A. Hlinku 363/9, 017 01 Považská Bystrica. Doručením poverenia súdnej exekútky dňa 22.8.2018 sa začala exekúcia vykonávaná v neprospech povinných 1/, 2/.

3. Napadnutým uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 69Ek/1163/2018 zo dňa 29.3.2019, vydaným vyšším súdnym úradníkom, súd exekúciu podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku zastavil (výrok I.), oprávneného zaviazal náhradou trov exekúcie súdnej exekútky vo výške 72,-EUR (výrok II.) a oprávnenému nárok na náhradu trov exekučného konania nepriznal (výrok III.).

4. Vyšší súdny úradník svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že po preskúmaní veci zistil, že je daný dôvod na zastavenie exekúcie v celom rozsahu a to podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, z dôvodu že predložený exekučný titul nie je vykonateľný nakoľko priamo zákon o rozhodcovskom

konaní hovorí, že exekučným titulom v exekučnom konaní môže byť iba rozhodcovský rozsudok a s rozhodcovským uznesením ani nespája nadobudnutie vykonateľnosti. Okrem uvedeného, rozhodcovské uznesenie, na podklade ktorého oprávnený navrhol vykonanie exekúcie, je nulitným právnym aktom aj z dôvodu, že ho vydal orgán, ktorý nemal právomoc vo veci konať a rozhodnúť, keďže medzi oprávneným a povinným ani nebola uzatvorená rozhodcovská zmluva, a teda je tu daný rozpor exekučného titulu s § 45 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku. Vyšší súdny úradník ďalej poukázal aj na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR a uviedol, že exekučný súd je nielen oprávnený, ale aj povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, a to napr. aj pre účely zistenia dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť (I. ÚS 456/2011; VI. ÚS 484/2018). Ak v určitej veci nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Keby exekučný súd akceptoval rozhodcovský rozsudok, pre vydanie ktorého nebola daná právomoc rozhodcovského súdu, akceptoval by vykonateľnosť rozhodnutia vydaného tým, kto na to nemal právomoc. Išlo by o akceptáciu „rozhodnutia“ nevykonateľného, majúceho účinky paaktu. Skutočnosť, že účastník rozhodcovského konania, ktorý v exekučnom konaní vystupuje v procesnom postavení povinného, v rozhodcovskom konaní prípadne nenamietal neexistenciu rozhodcovskej zmluvy, prevzal rozhodcovský rozsudok a nevyužil možnosť domáhať sa zrušenia rozhodcovského rozsudku žalobou podanou na príslušnom súde, je tu irelevantná (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 146/2011). Keď teda povinný 2/ v návrhu na zastavenie exekúcie tvrdil, že s oprávneným nielenže neuzatvoril žiadnu rozhodcovskú zmluvu, ale táto nebola ani súčasťou akéhokoľvek dokumentu, ktorý by tieto dve osoby medzi sebou uzatvorili, teda keď medzi nimi neexistoval žiadny právny vzťah, nebola založená ani právomoc rozhodcovského súdu konať, ani mu nemohli vzniknúť žiadne trovy konania, vyšší súdny úradník jeho tvrdeniam prisvedčil, nakoľko existenciu rozhodcovskej zmluvy v súdnom spise nemal nijako preukázanú. Vyšší súdny úradník poukázal na to, že postavenie štatutára obchodnej spoločnosti nemožno v zmysle právnej teórie a právnej praxe v žiadnom prípade stotožňovať s postavením danej fyzickej osoby, nakoľko štatutár koná za spoločnosť a túto zastupuje navonok. Nekoná sám za seba. Povinný 2/ je navyše bývalý štatutárny orgán obchodnej spoločnosti, ktorá podľa rozhodcovského uznesenia má mať neuhradené záväzky voči inej obchodnej spoločnosti - žalobcovi v rozhodcovskom konaní, z ktorého mal vzniknúť súdny poplatok, ktorého vymoženie je predmetom tohto exekučného konania.

5. Pokiaľ ide o oprávneným tvrdený vznik rozhodcovskej zmluvy, medzi ním a povinnými, spôsobom v zmysle § 4 ods. 4 ZoRK v spojení s § 3 ods. 2 ZoRK vyšší súdny úradník uviedol, že takýto vznik rozhodcovskej zmluvy nemožno akceptovať a rozhodcovská zmluva takto nevznikla. V zmysle § 4 ods. 4 ZoRK rozhodcovská zmluva vznikne vtedy, ak sú všeobecné obchodné podmienky priložené k návrhu zmluvy alebo ak sú stranám známe. Súd sa nezaoberal otázkou vzniku rozhodcovskej zmluvy uvedeným spôsobom medzi oprávneným a obchodnou spoločnosťou ZOKA PZ, s.r.o., nakoľko táto obchodná spoločnosť nebola povinným v tejto exekučnej veci. Súd sa zaoberal otázkou vzniku rozhodcovskej zmluvy medzi oprávneným a povinnými 1/, 2/ z hľadiska ich, oprávneným tvrdeného, právneho nástupníctva do práv a povinností obchodnej spoločnosti ZOKA PZ, s.r.o.. O záväznosti rozhodcovskej zmluvy pre právnych nástupcov pôvodnej zmluvnej strany v zmysle § 3 ods. 2 ZoRK, možno hovoriť vo všeobecnosti v prípadoch univerzálnej sukcesie, ako aj v prípadoch singulárnej sukcesie. Pokiaľ ide o univerzálnu sukcesiu, nie je sporné, že sukcesor vstupuje do všetkých práv a povinností svojho právneho predchodcu. V prejednávanom prípade však o univerzálnu sukcesiu nejde, keďže obchodná spoločnosť ZOKA PZ, s.r.o. zanikla v dôsledku zlúčenia obchodnou spoločnosťou MORA Group, s.r.o., ktorá s účinnosťou od 23.11.2017 uznesením Okresného súdu Trenčín č.k. 40 CbR/75/2015-35 zo dňa 19.07.2017, právoplatným dňa 22.08.2017, bola súdom zrušená bez likvidácie. Pokiaľ ide o singulárnu sukcesiu, k postúpeniu práv a povinností z pôvodného obchodného vzťahu, t. j. k postúpeniu pohľadávky, prípadne k prevzatiu dlhu tiež nedošlo. Preto, ak ide o oprávneným tvrdené pristúpenie povinných 1/, 2/ k záväzku medzi oprávneným a spoločnosťou ZOKA PZ, s.r.o., resp. o akceptáciu záväzku, čo boli ďalšie uvádzané spôsoby vzniku rozhodcovskej zmluvy medzi oprávneným a povinnými 1/, 2/, vyšší súdny úradník konštatoval, že ani takéto spôsoby vzniku rozhodcovskej zmluvy oprávneným preukázané neboli a z nijakých skutočností nevyplývali. K ďalšiemu spôsobu vzniku rozhodcovskej zmluvy, a to že došlo k zmene v osobe dlžníka vo vzťahu, na ktorý sa vzťahuje rozhodcovská zmluva, vyšší súdny úradník uviedol, že podľa jeho názoru v zmysle § 3 ods. 2 ZoRK nemožno považovať za inú zmenu v osobe dlžníka, s poukazom na § 135 a ods. 2 Obchodného zákonníka, štatutárny orgán dlžníka, titulom zodpovednosti za škodu spôsobenú dlžníkovi (nie veriteľovi). V zmysle § 135a

ods. 5 Obchodného zákonníka, ide totiž o zodpovednostný vzťah konateľa voči spoločnosti, ktorej je konateľom, teda nielenže ide o iné subjekty zodpovednostného vzťahu (ZOKA PZ, s.r.o. resp. jej právny nástupca MORA Group, s.r.o. a povinný 1 a povinný 2), ale aj o iný obsah záväzku (náhrada škody). Preto rozhodcovská doložka v takom znení, ako je zakotvená vo Všeobecných obchodných podmienkach spoločnosti MaxTax, k.s. v čl. XV. sa nemôže vzťahovať na obchodný vzťah obchodnej spoločnosti (jednej zo strán rozhodcovskej doložky) voči svojím konateľom, ktorí neboli samostatnou stranou rozhodcovskej doložky, ale konali v jej mene. Súd preto neakceptoval uzatvorenie rozhodcovskej doložky ani takýmto spôsobom, teda ako inú zmenu v osobe dlžníka, uzatvorenú v zmysle § 4 ods. 4 ZoRK v spojení s § 3 ods. 2 ZoKR.

6. V danom prípade, preto vyšší súdny úradník považoval za preukázané, že ak rozhodca Ing. Miloš Valach vyvodil svoju právomoc prejednať a rozhodnúť daný spor z rozhodcovskej doložky nachádzajúcej sa v rozhodcovskej zmluve, ktorá nebola uzatvorená medzi oprávneným a povinnými 1/, 2/, potom nebola založená právomoc rozhodcu prejednať daný spor. Predložený exekučný titul tak vydal orgán, ktorý nemal právomoc vo veci konať a rozhodnúť. Takéto rozhodnutie nemôže byť exekučným titulom. Ide o rozhodnutie ničotné (nulitný právny akt), z hľadiska materiálneho nevykonateľné, nevyvolávajúce žiadne právne účinky, a preto na jeho podklade nemožno zákonne viesť exekúciu (nútený výkon rozhodnutia). Vzhľadom na uvedené skutočnosti, vyšší súdny úradník preto exekúciu v zmysle § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku zastavil a rozhodol aj o trovách exekúcie. O trovách exekúcie rozhodol tak, že nakoľko oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie na podklade nevykonateľného, nulitného rozhodnutia, ide o dôvod, ktorý možno podľa § 199c ods. 1 Exekučného poriadku, pričítať oprávnenému a na uhradenie trov exekúcie súdnej exekútorky vo výške 72,-EUR zaviazal oprávneného. Oprávnenému nárok na náhradu trovy exekučného konania v zmysle § 199d ods. 1 nevznikol, preto mu ich vyšší súdny úradník nepriznal.

7. Proti takémuto uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, ktoré bolo právnomu zástupcovi oprávneného doručené dňa 17.4.2019, podal oprávnený prostredníctvom svojho právneho zástupcu dňa 28.4.2019, teda v zákonom stanovenej lehote, sťažnosť, ktorú odôvodnil tým, že rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka, si vyšší súdny úradník odvodil z hypotézy, že exekučný súd má právo preskúmať nespotebiteľské rozhodcovské rozhodnutie a existenciu rozhodcovskej zmluvy v rozhodcovskom konaní. Uvedené rozhodnutie preto oprávnený považuje za absolútne nesprávne, protizákonné a extrémne reštriktívne, pričom ním vyšší súdny úradník porušil všetky k veci aplikovateľné právne normy a extrémne sa odchyľil od aktuálnych názorov právnych autorít. Napadnuté uznesenie zásadne porušilo ústavné práva oprávneného svojvoľným konaním, ktoré nemá žiadnu oporu v platných právnych normách. Podľa názoru oprávneného, práve takéto nesprávne a reštriktívne rozhodnutia jediného slovenského exekučného súdu - Okresného súdu Banská Bystrica, sa u odbornej ale aj laickej verejnosti považujú za najväčšiu prekážku pri aplikácii nespotebiteľských arbitráži. Preto oprávnený žiada sudcu exekučného súdu, aby pri rozhodovaní vzal do úvahy aj túto spoločenskú stránku tohto problému. Ďalej uviedol, že novelou Zákona č. 244/2002 Z. z. bol od 1.1.2015 zrušený § 45 a od vtedy už nemá exekučný súd žiadne právo preskúmať rozhodcovské rozhodnutie. Súd sa navyše odchyľil od kogentného znenia zákona č. 244/2002 Z. z. a prejudiciálneho postupu uplatňovania súdnych, resp. rozhodcovských poplatkov a napadnuté uznesenie tak nemá oporu ani v zákone č. 244/2002 Z. z., ani v CSP ani subsidiárne v zákone č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch. Oprávnený sa s takýmto názorom ešte nestretol v rozhodnutí iného exekučného súdu alebo v právnom názore akejkoľvek authority, hoci bežne podáva návrhy na vykonanie exekúcie o nezaplatené rozhodcovské poplatky ako vybraná právnická osoba uvedená v rozhodcovskej zmluve a osoba určená na príjem rozhodcovských poplatkov za rozhodcov už viac ako 6 rokov. Za ten čas žiaden exekučný súd (vrátane exekučného Okresného súdu Banská Bystrica) nevzniesol námietku, že rozhodcovské uznesenie nemôže byť exekučným titulom. Oprávnený zdôraznil, že rozhodcovský súd ani nemôže o rozhodcovských poplatkoch, ktoré vzniknú priamo rozhodcovskému súdu, rozhodnúť v rozhodcovskom rozsudku, kde je možné vo výrokovej časti rozhodnúť iba o nárokoch účastníkov rozhodcovského konania, t. j. o nárokoch žalobcu a žalovaného a iný postup by sa priamo priečil princípu rozsudku ako takého. Rozhodcovský súd preto nemôže nijakým iným spôsobom, ako rozhodcovským uznesením, stanoviť povinnosť účastníkovi rozhodcovského konania zaplatiť rozhodcovský poplatok. Rovnako postupuje aj všeobecný súd SR, ktorý o súdnych poplatkoch rozhoduje uznesením a toto uznesenie môže nadobudnúť aj právoplatnosť aj vykonateľnosť. S poukazom na § 51 ods. 3 zákona o rozhodcovskom konaní a § 234 ods. 1, ods. 2 CSP, to znamená, že o postupe v konaní a o poplatkoch je možné rozhodnúť iba uznesením. Opačnú výklad by znamenal, že ani všeobecný súd, pokiaľ by súdne poplatky nemal zahrnuté v rozsudku, nemohol by

ich vymáhať prostredníctvom justičnej pokladnice. Rovnako, s poukazom na § 238 ods. 3 CSP a § 262 ods. 2 CSP a na § 38 ods. v nadväznosti na § 35 zák. č. 244/2002 Z.z., aj rozhodcovské uznesenie môže nadobudnúť právoplatnosť a vykonateľnosť. Vzhľadom na uvedené skutočnosti oprávnený považuje názor exekučného súdu za neprimerane reštriktívny a odporujúci duchu zákona č. 244/2002 Z. z. a žiada exekučný súd, aby vec posudzoval v kontexte tejto zákonnej normy a v kontexte aplikácie CSP. Rozhodcovské uznesenie sp. zn. RD/61/2018 zo dňa 10.4.2018, je preto riadnym exekučným titulom, ktorý je právoplatný a vykonateľný. Oprávnený ďalej uviedol, že aj na rozhodcovské poplatky je okrem § 29 zákona č. 244/2002 Z. z., potrebné aplikovať komplexnú právnu normu zákon č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a hlavne procesný postup pri ich predpisovaní. Aj tieto súd vždy stanovuje na základe súdneho uznesenia. Vyšší súdny úradník zrejme nesprávne vo svojom uznesení spojil nároky rozhodcovského súdu za nezaplatené rozhodcovské poplatky s nárokmi účastníkov konania za trovy rozhodcovského konania, pričom o trovách účastníkov rozhodcovského konania rozhodcovský súd rozhoduje rozhodcovským rozsudkom. Jedná sa o podobné rozhodovanie, ako keď všeobecný súd rozhoduje o trovách súdneho konania a ide o pohľadávku samotného rozhodcovského súdu, ktorá s meritórnym rozhodnutím vo veci nemá nič spoločné. Je pritom vylúčené, aby rozhodcovský súd vydal dva rozhodcovské rozsudky - jeden v merite veci a druhý o svojich rozhodcovských poplatkoch voči účastníkovi rozhodcovského konania. Oprávnený zdôrazňuje, že nebol účastníkom rozhodcovského konania iba zastupuje, ako vybraná právnická osoba, pri vymáhaní nezaplatených rozhodcovských poplatkov, rozhodcovský súd, t. j. konkrétneho ad hoc rozhodcu. Preto akokoľvek spájať oprávneného s účastníkmi rozhodcovského konania je nezmyselné a nesprávne. Pokiaľ ide o námietky povinného, oprávnený poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS. 300/2018 zo dňa 5.9.2018, ktorý vyracia všetky tvrdenia povinného.

8. Oprávnený ďalej uviedol, že má za to, že rozhodcovský súd má právomoc konať a rozhodovať od 1.1.2015 aj voči štatutárovi spoločnosti dlžníka o náhradu škody podľa § 135a ods. 5, alebo § 194 ods. 9 Obchodného zákonníka a podľa § 3 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. Tento fakt je potvrdený desiatkami pozitívnych súdnych rozhodnutí kauzálnie príslušného Okresného súdu Bratislava V., Krajského súdu v Bratislave, Okresného súdu Banská Bystrica, uvedeným nálezom Ústavného súdu SR z roku 2018, kde ústavný súd plne akceptoval právomoc rozhodcovského súdu konať a rozhodovať voči štatutárovi spoločnosti. V tomto kontexte je odôvodnenie napadnutého uznesenia neudržateľné. Ustanovenie § 45 zák. č. 244/2002 Z.z., ktoré umožňovalo exekučnému súdu skúmať právomoc rozhodcovského súdu, bolo od 1.1.2015 zrušené, z čoho oprávnený vyvodzuje, že zákonodarca si už ďalej neželal, aby exekučný súd otázku právomoci rozhodcovského súdu prejednať vec, skúmal. Oprávnený poukázal aj na rozhodovaciu činnosť Okresného súdu Bratislava V., napríklad na rozsudok sp. zn. 21Cr/32/2016, v ktorom, v obdobnej právnej veci, dospel súd k záveru, že medzi sporovými stranami došlo k uzatvoreniu rozhodcovskej zmluvy v súlade s § 4 ods. 7 v spojení s § 3 ods. 2 zák. č. 244/2002 Z.z., nakoľko v danom prípade sa jedná nesporne o inú zmenu v osobe dlžníka vo vzťahu k žalovanému, na ktorý sa vzťahuje rozhodcovská zmluva. Ďalej poukázal na uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6CoE/75/2017, na ktoré nespokojní účastníci rozhodcovských konaní často poukazujú, ktoré bolo zrušené nálezom Ústavného súdu SR sp. zn. 300/2018-54, v ktorom ústavný súd okrem iného uviedol: „K znakom právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty patrí neoddeliteľne princíp právnej istoty vyplývajúci z či I ods. I ústavy (PL. ÚS 36/95), ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva. Pokiaľ sa rozhodcovské konanie týka sporu z iného než spotrebiteľského právneho vzťahu, ustanovenia zákona o rozhodcovskom konaní, ktorú umožňujú účastníkovi tohto konania, aby namietal nedostatok právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy (§ 21 ods. 2 ZRK) a aby sa žalobou podanou na príslušnom súde (§ 40 ods. 1 ZRK) domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku pre neplatnosť rozhodcovskej zmluvy, vylučujú skúmanie právomoci rozhodcovského súdu v exekučnom konaní. V týchto ustanoveniach sa totiž premieta klasická rímska právna zásada (princíp) „vigilantibus iura scripta sunt („práva patria bdelym“ alebo „nech si každý stráži svoje právo“ alebo „zákony sú písané pre bdelych“). Nevyužitie postupu podľa týchto ustanovení v iných než spotrebiteľských veciach znamená stratu možnosti skúmať a spochybňovať rozhodcovskú zmluvu a tým aj právomoc rozhodcovského súdu v rozhodcovskom konaní, pretože inak by tieto ustanovenia strácali svoj zmysel, boli by nadbytočné - (citované z Uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 ECdo 7/2013 str. 8, s ktorým sa Ústavný súd SR stotožnil v celom rozsahu)". Arbitrabilita rozhodcovského súdu a ad hoc rozhodcu Ing. Miloša Valacha rozhodovať v tomto spore podľa § 194 ods. 9 Obchodného zákonníka, bola daná podľa § 3 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, kde „Rozhodcovská zmluva je dohoda medzi zmluvnými stranami o tom, že všetky alebo niektoré spory, ktoré medzi nimi vznikli alebo vzniknú v určenom zmluvnom vzťahu alebo v inom právnom vzťahu, sa

rozhodnú v rozhodcovskom konaní. Rozhodcovská zmluva sa vzťahuje aj na právnych nástupcov strán, ak to zmluvné strany v rozhodcovskej zmluve nevylúčia. To platí aj v prípadoch postúpenia práv alebo povinností alebo inej zmeny v osobe veriteľa alebo dlžníka vo vzťahu, na ktorý sa vzťahuje rozhodcovská doložka." Rozhodcovská zmluva medzi žalobcom a žalovanými vznikla podľa čl. XV. Všeobecných obchodných podmienok spoločnosti Max Tax, k.s. podľa § 4 ods. 4 a podľa § 3 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. ako iná zmena v osobe dlžníka vo vzťahu, na ktorý sa vzťahuje rozhodcovská zmluva. Napokon oprávnený poukázal aj na princíp právnej istoty a princíp predvídateľnosti súdnych rozhodnutí s tým, že aj v konaniach vedených Okresným súdom Banská Bystrica bolo napríklad pod sp. zn. 7Ek/1308/2018 zo dňa 21.3.2019, sp. zn. 16Ek/1069/2018 zo dňa 12.9.2018, sp. zn. 52Ek/448/2018 zo dňa 31.7.2018 vydané uznesenie, v ktorom súd konštatoval, že v exekučnom konaní je vylúčená právomoc exekučného súdu skúmať právomoc rozhodcovského súdu v nesporebnom rozhodcovskom konaní. Oprávnený uviedol, že existujú aj desiatky iných obdobných rozhodnutí. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti, oprávnený navrhol, aby súd zrušil napadnuté rozhodnutie a priznal oprávnenému náhradu trov právneho zastúpenia.

9. Súd zaslal sťažnosť oprávneného dňa 10.6.2019 na vyjadrenie povinným 1/, 2/. Povinný 2/ sa k sťažnosti oprávneného vyjadril prostredníctvom právneho zástupcu v písomnom podaní doručenom súdu dňa 29.6.2019.

10. Povinný 2/ uviedol, že tvrdenia a skutočnosti, ktoré uviedol oprávnený v plnom rozsahu popiera. Ďalej má povinný 2/ za to, že vzhľadom ku skutkovému a právnemu stavu v tejto veci neobstoja ani rozhodnutia, ktoré na podporu svojich tvrdení ku sťažnosti oprávnený priložil. Nielenže v skutkovom stave oprávneným priložených rozhodnutí absentuje zásadná skutočnosť, ktorá bola v tomto konaní naplnená t. j. využitie všetkých opravných prostriedkov a argumentov v rámci súdneho konania, ako aj po ňom (žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku), ale navyše v tomto konaní nebola žiadnym spôsobom dohodnutá právomoc rozhodcovského súdu konať a ako exekučný titul bolo predložené nulité rozhodnutie. V právnom štáte nie je prípustné vykonávať exekúciu na majetok povinného na základe nulitého exekučného titulu. Povinní 1/, 2/ neuzatvorili s oprávneným žiadnu zmluvu ani rozhodcovskú zmluvu. Súčasne povinní 1/, 2/ nemohli a ani nevstúpili do práv a povinností po právnickej osobe ZOKA PZ, s.r.o., nakoľko táto zanikla bez právneho nástupcu, pričom ak by aj boli právnymi nástupcami uvedenej spoločnosti, ani táto spoločnosť nemala v žiadnom prípade uzatvorenú rozhodcovskú zmluvu resp. rozhodcovskú doložku so spoločnosťou CRN 4 s.r.o., alebo jej právnym predchodcom. Povinný považuje preto za potrebné poukázať na rímsko-právnu zásadu, ktorá v rámci slovenského právneho poriadku existuje dodnes „ex iniuria ius non oritur“ tzn., že z neprávania nemôže vzniknúť právo. V prípade ak by konajúci exekútor vykonával exekúciu voči povinným, nastal by stav, kedy by z neprávania, t. j. stavu, ktorý nie je právne udržateľný, vznikol stav, ktorý je právom aprobovaný t. j. exekútor by mohol siahnúť na majetok povinných a tento poukázať oprávnenému. Došlo by tak ku stavu, kedy by povinným 1/, 2/ bolo zasiahnuté do ich majetkových práv na základe rozhodnutia, ktoré ani nemá existovať. Zároveň by vzhľadom ku zásade restitutio in integrum došlo ku stavu, ktorý je v rámci exekúcie nezvratný, z ktorého dôvodu by sa už povinní aj v prípade, ak by následne bolo rozhodnutie, ktoré je v tomto konaní exekučným titulom zrušené, nemohli domôcť vrátenia súm, ktoré im z majetku boli strhnuté. Pokiaľ ide o formu exekučného titulu, v plnom rozsahu sa povinný stotožňuje s názorom súdu vyjadreným v napadnutom uznesení t. j., že o trovách konania bolo v tejto veci potrebné rozhodnúť rozhodcovským rozsudkom, ktorý by bol vydaný po vydaní rozsudku vo veci samej. V nadväznosti na vyššie uvedené skutočnosti, povinný navrhuje, aby konajúci súd sťažnosť oprávneného ako nedôvodnú zamietol a zaviazal oprávneného na náhradu trov konania povinného 2) za 2 úkony právnej služby (prevzatia a príprava veci, vyjadrenie ku sťažnosti) a to á 13,28,-EUR + 9,80,-EUR režijný paušál, t. j. spolu 46,16,-EUR.

11. Dňa 25.6.2019, doručil súdu oprávnený ďalšie svoje vyjadrenie, označené ako doplnenie návrhu na exekúciu, v ktorom uviedol, že dopĺňa svoj návrh na exekúciu o rozhodcovský rozsudok sp. zn. RD/61/2018 zo dňa 21.6.2019, ktorým sú judikované trovy rozhodcovského konania sp. zn. RD/61/2018 v zmysle § 34 ods. 4 zákona č. 244/2002 Z. z., ktoré už boli stanovené rozhodcovským uznesením sp. zn. RD/61/2018 zo dňa 10.4.2018. K uvedenému uviedol, že sa opätovne stretol v rozhodovacej praxi exekučného Okresného súdu Banská Bystrica s právnym názorom, že rozhodcovské uznesenie vydané podľa § 38 zákona č. 244/2002 Z. z. sa nemôže stať exekučným titulom pre judikovanie trov rozhodcovského konania podľa § 29 zákona č. 244/2002 Z. z.. Keďže tento právny názor súdu oprávnený rešpektuje, preto z tohto dôvodu, ako aj z dôvodu právnej istoty jeho pohľadávky, doplnil

svoj návrh na vykonanie exekúcie o rozhodcovský rozsudok sp. zn. RD/61/2018 zo dňa 21.6.2019. Takto oprávnený odstraňuje akékoľvek pochybnosti o procesných podmienkach svojej exekúcie. Doložením predmetného rozhodcovského rozsudku tak už neexistuje v exekučnom konaní oprávneného žiadani ani hypotetický nedostatok procesnej podmienky jeho návrhu na exekúciu. Oprávnený ďalej uviedol, že je potrebné správne chápať pojem, čo je to „rozhodcovské rozhodnutie“ a následným rozborom príslušných ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní a teoretickými úvahami dospel k záveru, že aj rozhodcovské uznesenie vydané podľa § 38 zákona č. 244/2002 Z. z. môže podľa odseku 2 nadobudnúť právoplatnosť a vykonateľnosť a v princípe je procesne jedno, či rozhodcovský súd o trovách rozhodcovského konania rozhodne rozhodcovským uznesením alebo rozhodcovským rozsudkom. Voči rozhodcovskému uzneseniu, tak isto ako aj voči rozhodcovskému rozsudku, ktorý judikuje iba trovy rozhodcovského konania, nie je možné podať žalobu na kauzálne príslušný súd, nakoľko § 40 ods. 1 písm. a) odsek. 1 až 4 takúto možnosť nedáva. Napadnúť rozhodcovské rozhodnutie o trovách rozhodcovského konania je možné iba pri napadnutí rozhodcovského rozsudku žalobou o jeho zrušenie. Ďalej, podľa názoru oprávneného, v prípade, ak kauzálne príslušný súd zruší rozhodcovský rozsudok, tak trovy rozhodcovského konania a všetky ostatné náklady rozhodcovského konania budú predmetom pokračovania súdneho konania podľa § 43 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. Je preto zrejmé, že exekučný súd posudzuje exekučný návrh oprávneného nad rozsah predpokladaného posudzovania uvádzaného v Exekučnom poriadku. Pokiaľ exekučný súd z akéhokoľvek dôvodu pristúpi k meritórnemu a procesnému preskúvaniu a posudzovaniu exekučného titulu, musí vytvoriť podmienky, akoby sa jednalo o štandardné súdne konanie vrátane nariadenia pojednávania. Iba takýmto spôsobom je možné zabezpečiť ústavné práva oprávneného a umožniť oprávnenému sa riadne zúčastniť súdneho konania. Takýto postup súdu eliminuje vydanie nepredvídateľného rozhodnutia. V tejto súvislosti poukázal oprávnený na nález Ústavného súdu SR sp. zn. ÚS 499/2012-47: „Ak exekučný súd pri rozhodovaní o vydaní poverenia podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vykonáva iné dôkazy než tie, ktoré sú výslovne uvedené v citovanom ustanovení (exekučný titul, návrh na vykonanie exekúcie a žiadosť o vydanie poverenia), ako aj v prípadoch, keď exekučný stav (či už po vykonaní takýchto dôkazov, alebo bez toho) na ťarchu oprávneného reviduje skutkový stav, na ktorom je založený exekučný titul, je povinný dať oprávnenému možnosť sa k takto vykonaným dôkazom a takto novo vytvorenej procesnej situácii vyjadriť. To platí bez ohľadu na to, či sa k nim oprávnený mal šancu vyjadriť už v predchádzajúcom konaní, pretože nové posudzovanie týchto otázok exekučným súdom sa deje v čase, keď oprávnený spravidla nemôže legitímne očakávať opätovné otváranie týchto už raz otvorených otázok. Pri ich novom otvorení musí mať účastník opätovne možnosť navrhnúť jednak dôkazy na vyvrátenie skutkových zistení, ktoré vykonal exekučný súd, jednak prípadné dôkazy na podporu skutkového stavu v tom smere, v akom je zistený v exekučnom titule. Sťažovateľka navrhla exekúciu na základe exekučného titulu, ktorým bol rozhodcovský rozsudok. V zmysle § 21 ods. 1 rozhodcovského zákona je to v prvom rade rozhodcovský súd, ktorý je oprávnený posudzovať platnosť rozhodcovskej zmluvy (doložky) a tým aj svoju vlastnú právomoc. Z okolností prerokovanej veci je zrejmé, že rozhodcovský súd po preskúmaní okolností konkrétnej veci svoju právomoc uznal, čím uznal aj platnosť rozhodcovskej doložky, ktorá túto právomoc zakladá.“ Vzhľadom na už uvedené skutočnosti, spolu s týmto podaním je preto nepochybné, že exekúcia oprávneného netrpí žiadnym nedostatkom procesnej podmienky, a preto neexistuje jediný zákonný a procesný dôvod exekúciu oprávneného spochybňovať. Oprávnený zároveň požiadal o prerušenie konania na 20 dní a to z dôvodu, aby mu bola poskytnutá možnosť exekučnému súdu doložiť predmetný rozhodcovský rozsudok s vyznačenou doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti.

12. V zmysle § 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

13. V zmysle § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

14. V zmysle § 239 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. V zmysle ods. 2 uvedeného ustanovenia, sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

15. V zmysle § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

16. V zmysle § 202 ods. 2 Exekučného poriadku písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

17. V zmysle § 45 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku, exekučným titulom na účely tohto zákona je aj vykonateľné rozhodnutie vydané v rozhodcovskom konaní vrátane zmiernu v ňom schváleného.

18. V zmysle § 3 ods. 1 zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v platnom znení (ďalej len „ZoRK“), rozhodcovská zmluva je dohoda medzi zmluvnými stranami o tom, že všetky alebo niektoré spory, ktoré medzi nimi vznikli alebo vzniknú v určenom zmluvnom alebo inom právnom vzťahu, sa rozhodnú v rozhodcovskom konaní.

19. V zmysle § 3 ods. 2 ZoRK, rozhodcovská zmluva sa vzťahuje aj na právnych nástupcov strán, ak to zmluvné strany v rozhodcovskej doložke nevyklúčia. To platí aj v prípadoch postúpenia práv alebo povinností alebo inej zmeny v osobe veriteľa alebo dlžníka vo vzťahu, na ktorý sa vzťahuje rozhodcovská zmluva.

20. V zmysle § 4 ods. 1 ZoRK, rozhodcovská zmluva môže mať formu osobitnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve.

21. V zmysle § 4 ods. 2 ZoRK, rozhodcovská zmluva musí mať písomnú formu, inak je neplatná.

22. V zmysle § 4 ods. 3 ZoRK, písomná forma je zachovaná aj vtedy, ak je rozhodcovská zmluva obsiahnutá vo vzájomnej písomnej komunikácii strán alebo ak bola uzatvorená elektronickými prostriedkami, ktoré umožňujú zachytenie obsahu právneho úkonu a osoby, ktorá právny úkon urobila.

23. V zmysle § 4 ods. 4 ZoRK, odkaz v zmluve alebo v písomnej komunikácii strán na akýkoľvek dokument obsahujúci rozhodcovskú doložku sa považuje za písomnú rozhodcovskú zmluvu, ak sa takýmto odkazom má podľa vôle strán stať rozhodcovská doložka súčasťou zmluvy.

24. V zmysle § 4 ods. 7 ZoRK, rozhodcovská zmluva sa považuje za písomne uzavretú v rozsahu predmetu podanej žaloby aj vtedy, ak je jej existencia tvrdená v žalobe a žalovaný v žalobnej odpovedi doručenej rozhodcovskému súdu jej existenciu nenamietne.

25. V zmysle § 33 ods. 1 písm. a) ZoRK, rozhodcovský súd vydá rozhodcovský rozsudok, ak rozhoduje o veci samej.

26. V zmysle § 34 ods. 2 písm. f), písm. h) ZoRK, rozhodcovský rozsudok obsahuje, f) výrokovú časť, h) poučenie o možnosti podať žalobu na súd o zrušenie rozhodcovského rozsudku.

27. V zmysle § 34 ods. 4 ZoRK, výroková časť okrem výroku vo veci samej obsahuje aj údaj o výške trov rozhodcovského konania a o tom, ktorý účastník rozhodcovského konania je povinný ich uhradiť prípadne v akom pomere sa trovy medzi účastníkov rozhodcovského konania rozdeľujú. Rozhodcovský súd môže o trovách konania rozhodnúť aj samostatným rozhodcovským rozsudkom po vydaní rozhodcovského rozsudku vo veci samej. Výrok rozhodcovského rozsudku musí byť určitý. Ak sa v ňom ukladá povinnosť niečo plniť rozhodcovský súd určí zároveň lehotu na toto plnenie.

28. V zmysle § 35 ZoRK, doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa § 37, má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu. Právoplatný rozhodcovský rozsudok ukladajúci vykonať prejav vôle nahrádza tento prejav vôle.

29. Podľa § 38 ods. 1 ZoRK, ak tento zákon neustanovuje inak, rozhodcovský súd rozhoduje rozhodcovským uznesením. Rozhodcovským uznesením sa rozhoduje najmä podmienkach rozhodcovského konania, o zmene alebo doplnení žaloby alebo žalobnej odpovede, o právomoci na rozhodnutie vo veci samej, o nariadení predbežného opatrenia, o zastavení rozhodcovského konania, ako aj o veciach, ktoré sa týkajú vedenia rozhodcovského konania.

30. Podľa § 44 ods. 2 ZoRK, tuzemský rozhodcovský rozsudok, ktorý sa stal právoplatným, je po uplynutí lehoty na plnenie v Slovenskej republike vykonateľný podľa osobitných predpisov.

31. Po preskúmaní veci súd dospel k záveru, že sťažnosť povinného je potrebné ako nedôvodnú zamietnuť. Súd sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka, v ktorom sa vyšší súdny úradník, podľa názoru súdu, zaoberal všetkými právne relevantnými tvrdeniami účastníkov exekučného konania v dostatočnom rozsahu a odôvodnenie jeho rozhodnutia považuje súd za logické, zrozumiteľné a presvedčivé.

32. Napriek zneniu ustanovenia zákona citovaného v bode 16. odôvodnenia, sa sudca nad jeho rámec, opätovne podrobne zaoberal právnymi otázkami rozsahu preskúmvavej právomoci exekučného súdu vo vzťahu k predloženému exekučnému titulu, ktorý opakovane spochybňoval oprávnený a otázkou formálnej a materiálnej stránky vykonateľnosti exekučného titulu, z dôvodu zmeny skutkových tvrdení oprávneného a predložení ďalšieho dokumentu, o ktorom oprávnený tvrdil, že je exekučným titulom. K tvrdeniam oprávneného v podanej sťažnosti súd uvádza:

33. Zo súdneho spisu sudca zistil, že oprávnený žiadal, v návrhu zo dňa 10.8.2018, vykonať exekúciu na podklade rozhodcovského uznesenia vydaného ad hoc rozhodcom Ing. Milošom Valachom, v nespotebitel'skom rozhodcovskom konaní, pod sp. zn. RD/61/2018, dňa 10.4.2018, ktoré malo nadobudnúť právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 28.4.2018. Predmetným rozhodcovským uznesením ad hoc rozhodca, rozhodujúc o námietke nedostatku jeho právomoci konať vo veci samej, rozhodol okrem konštatovania, že jeho právomoc konať je daná (výrok I.), aj o tom, že povinní 1/, 2/ sú zaviazaní spoločne a nerozdielne uhradiť poplatok za podanú žalobnú odpoveď a za podanú námietku nedostatku právomoci ad hoc rozhodcu konať, vo výške 358,80,-Eur v náhradnej lehote 7 dní od prevzatia rozhodcovského uznesenia. Prijemcom poplatku je podľa rozhodcovských pravidiel ad hoc rozhodcu ROYAL DEVELOPMENT - RSRD, zspo. (výrok II.) Súd z odôvodnenia predloženého rozhodcovského uznesenia zistil, že predmetom konania ad hoc rozhodcu vo veci samej, bola náhrada škody, v zmysle § 135a Obchodného zákonníka, vo výške 456,-EUR, voči konateľom spoločnosti ZOKA PZ s.r.o., pričom ad hoc rozhodca si svoju právomoc vo veci konať vyvodil z ustanovenia § 3 ods. 2 ZoRK s tým, že na konateľov sa rozhodcovská zmluva vzťahuje ako na osoby po inej zmene v osobe dlžníka vo vzťahu, na ktorý sa vzťahuje rozhodcovská zmluva. Rozhodcovská zmluva ako taká mala vzniknúť v zmysle § 4 ods. 7 ZoRK, tacitným spôsobom (mlčky, nekonaním) tak, že v čl. XV. Všeobecných obchodných podmienok spoločnosti MaxTax, k.s. sa nachádza rozhodcovská doložka, ku ktorej konatelia spoločnosti ZOKA PR, s.r.o. (povinní 1/, 2/) pristúpili. Tým, že rozhodcovskú doložku akceptovali, majú byť priamo zodpovední v zmysle § 135a ods. 5 OBZ za škodu, ktorú spôsobili v súvislosti so záväzkom spoločnosti, ktorý pokrývala rozhodcovská doložka.

34. Súd osobitne zdôrazňuje, že v skúmanej veci sa zaoberal skúmaním vykonateľnosti predloženého exekučného titulu a nie prieskumom jeho vecnej správnosti a zákonnosti, ako to opakovane naznačuje oprávnený. Súd sa k hmotnoprávnej správnosti alebo nesprávnosti exekučného titulu nevyjadruje. Súd ďalej poukazuje na to, že ani pri skúmaní existencie rozhodcovskej zmluvy (doložky) nejde o posudzovanie vecnej správnosti rozhodcovského rozhodnutia.

35. Pokiaľ ide o právomoc exekučného súdu skúmať vykonateľnosť predloženého exekučného titulu, táto, ako taká, nebola sporná. K vykonateľnosti exekučného titulu súd uvádza, že exekučný titul, ako listina vydaná oprávneným orgánom musí mať predpísanú formu a obsah, z ktorého plynie určitej osobe povinnosť niečo v určitej dobe plniť, teda musí spĺňať náležitosti, ktoré sú jednak formálnej, alebo materiálnej povahy. Materiálne predpoklady vyjadrujú obsahovú určitosť exekučného titulu, podľa ktorého sa exekúcia vedie a to tak, aby práva, ale predovšetkým vynucované povinnosti, boli vo vykonávanom exekučnom titule určené presným a nepochybným spôsobom. Formálnu vykonateľnosť exekučného titulu stanovuje predpis upravujúci konanie, v ktorom bolo rozhodnutie slúžiace ako exekučný titul vydané. V tomto prípade je to zákon č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Tu súd poukazuje na to, že zákon o rozhodcovskom konaní, má okrem dispozitívnych ustanovení, od ktorých sa môže rozhodcovský súd odchýliť, aj ustanovenia kogentné, ktoré musí rozhodcovský súd a aj ad hoc rozhodca, bezpodmienečne dodržať. Takýmito ustanoveniami sú aj ustanovenia § 33 ods. 1 písm. a) ZoRK a § 34 ods. 2 písm. f), h), ods. 4 ZoRK, v zmysle ktorých, ak

rozhodcovský súd rozhoduje o veci samej, urobí tak vo forme rozhodcovského rozsudku, ktorý okrem iných obligatórnych náležitostí obsahuje aj výrokovú časť a poučenie, pričom výroková časť obsahuje okrem výroku vo veci samej aj údaj o výške trov rozhodcovského konania a o tom, ktorý účastník rozhodcovského konania je povinný ich uhradiť. Rozhodcovský súd pritom môže o trovách rozhodcovského konania rozhodnúť buď v rozhodcovskom rozsudku vydanom vo veci samej alebo aj samostatným rozhodcovským rozsudkom, po vydaní rozhodcovského rozsudku vo veci samej. Teda, obligatórne a nie fakultatívne formou rozhodcovského rozsudku. Uvedené, kogentné ustanovenia ZoRK sú pritom, podľa názoru súdu, upravené takým spôsobom, ktorý nepripúšťa žiadny iný výklad týchto ustanovení iba ten, že o trovách rozhodcovského konania rozhodne rozhodcovský súd, resp. ad hoc rozhodca rozhodcovským rozsudkom, nie rozhodcovským uznesením. Oprávnený síce v následnom vyjadrení zmenil svoje skutkové tvrdenia a pripustil správnosť právnej argumentácie vyššieho súdneho úradníka o neprípustnej forme predloženého rozhodcovského rozhodnutia o trovách konania, avšak zotrval na tom, že rozhodcovský súd, resp. ad hoc rozhodca môže o trovách rozhodcovského konania rozhodnúť aj rozhodcovským uznesením aj rozhodcovským rozsudkom, pričom je to „v princípe procesne jedno, pretože ani proti uzneseniu ani proti rozsudku o trovách nie je prípustné podať žalobu na ich preskúmanie všeobecným súdom“. Súd uvedené tvrdenia oprávneného považoval za nesprávne, právne neudržateľné a v rozpore so zákonom, pričom nijakým druhom výkladu právnych noriem ich súd nemohol akceptovať. Súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti konštatuje, že v súlade s ustanoveniami § 33 ods. 1 ZoRK, § 34 ods. 4 ZoRK, s poukazom na § 38 ods. 1 veta prvá ZoRK, je o trovách rozhodcovského konania možné rozhodnúť iba rozhodcovským rozsudkom, ktorý je možné preskúmať všeobecným súdom.

36. Súd tak dospel k záveru, že predložený exekučný titul nie je možné považovať za formálne vykonateľný exekučný titul, nakoľko rozhodovanie o trovách rozhodcovského konania je v zmysle zákona viazané na formu rozsudku a nie na formu uznesenia procesnej povahy. Vyšší súdny úradník preto postupoval správne, keď z dôvodu zistenia skutočnosti, ktorá bráni vymáhateľnosti exekučného titulu a je dôvodom zastavenia exekúcie, v zmysle § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, exekúciu zastavil. Vzhľadom na skutočnosť, že zastavenie exekúcie voči povinnému 1/ nebolo v sťažnosti oprávneného spochybnované, súd sa touto otázkou nezaoberal. Iba pre úplnosť súd poukazuje na to, že z ustálenej judikatúry vyplýva, že nezákonne vedenú exekúciu (bez vykonateľného exekučného titulu) je exekučný súd oprávnený, ale aj povinný v ktoromkoľvek štádiu už začatého konania zastaviť.

37. Súd ďalej zo súdneho spisu zistil, že oprávnený dňa 25.6.2019, doručil súdu vyjadrenie, označené ako doplnenie návrhu na exekúciu, v rámci ktorého súdu predložil rozhodcovský rozsudok sp. zn. RD/61/2018 zo dňa 21.6.2019, ktorým bolo rozhodnuté o trovách rozhodcovského konania priznaných aj v rozhodcovskom uznesení sp. zn. RD/61/2018 zo dňa 10.4.2018. Oprávnený uviedol, že „z dôvodu právnej istoty, keďže rozhodcovské uznesenie o trovách konania sa nemôže stať exekučným titulom, doplnil návrh na vykonanie exekúcie“ (doručený súdu dňa 10.8.2018) „o rozhodcovský rozsudok sp. zn. RD/61/2018 zo dňa 21.6.2019, ktorý sa týka trov rozhodcovského konania judikovaných v už predloženom rozhodcovskom uznesení, čím odstraňuje akékoľvek pochybnosti o procesných podmienkach svojej exekúcie“. Oprávnený teda súdu predložil ďalšie rozhodcovské rozhodnutie, vydané prostredníctvom ad hoc rozhodcu. Súd považuje za absolútne právne neprijateľné a svojvoľné, že si oprávnený sám, na základe negatívneho rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka, zabezpečil dňa 21.6.2019 o jedných a tých istých trovách toho istého rozhodcovského konania, popri už existujúcom rozhodcovskom uznesení (zo dňa 10.4.2018) „vydanie“ aj rozhodcovského rozsudku, aby odstránil vytýkané nedostatky už predloženého exekučného titulu (rozhodcovského uznesenia).

38. Súd, odhliadnuc od zjavne svojvoľného a účelového postupu ad hoc rozhodcu, ktorého preskúmanie nepodlieha právomoci exekučného súdu, ako aj postupu právneho zástupcu oprávneného (predtým, v konaní pred ad hoc rozhodcom, právneho zástupcu žalobcu) pokiaľ ide o „doplnenie návrhu na exekúciu“, o exekučný titul, ktorý vznikol v priebehu exekučného konania, konštatuje, že súd nemal preukázané, že by rozhodcovský rozsudok sp. zn. RD/61/2018 zo dňa 21.6.2019, nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť pred podaním návrhu na vykonanie exekúcie. Naopak, už z dátumu jeho vyhotovenia bolo súdu zrejmé, že pokiaľ aj bol súdu predložený ďalší exekučný titul vo forme rozhodcovského rozsudku, tento bol „vyhotovený“ dodatočne a účelovo, t.j. až v období po podaní návrhu na vykonanie exekúcie. Nebol tak ani len doručený povinným 1/, 2/, čím došlo opäť k porušeniu procesných noriem, ktoré majú vplyv na jeho právoplatnosť a vykonateľnosť. Súd ho preto ako exekučný titul nemohol akceptovať. Exekučný titul, v zmysle § 48 ods. 4 písm. a) Exekučného poriadku,

je potrebné predložiť exekučnému súdu ako prílohu k návrhu na vykonanie exekúcie, nie až po podaní sťažnosti voči rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka. Exekúciu možno viesť iba na základe vykonateľného exekučného titulu, ktorý musí byť vykonateľný od začatia až do ukončenia exekučného konania, čo v posudzovanom prípade nebolo splnené. Ide tak o skutočnosť, ktorá bráni vymáhateľnosti exekučného titulu a je, v zmysle ustanovenia § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, dôvodom na zastavenie exekúcie. V žiadnom prípade nejde o dôvod na prerušenie exekučného konania, ako to tvrdí oprávnený (pozn. žiadal prerušiť na 20 dní, z dôvodu jeho doručenia). Súdu nie je zrejmé, z ktorého ustanovenia Exekučného poriadku oprávnený, resp. právny zástupca oprávneného, pri tomto svojom tvrdení vychádzal. Už iba pre úplnosť súd dodáva, že predložený rozhodcovský rozsudok neobsahuje ani obligatórne náležitosti vyžadované zákonom, keď v zmysle § 34 ods. 2 písm. h) ZoRK neobsahuje poučenie o možnosti podať žalobu na zrušenie rozhodcovského rozsudku.

39. Vzhľadom na doposiaľ zistené a vyššie uvedené skutočnosti, súd konštatuje, že postup vyššieho súdneho úradníka, bol správny. Vyšší súdny úradník skúmal predložený exekučný titul v súlade a v medziach priznaných mu ustanovením § 53 Exekučného poriadku. Sudca po preskúmaní veci zistil, že vyšší súdny úradník dospel k správnejmu záveru a preto sťažnosť oprávneného ako nedôvodnú zamietol.

40. Ďalšie tvrdenia oprávneného a vyjadrenia povinného nemali vplyv na rozhodnutie súdu a súd sa k nim vyjadruje nad rámec svojho rozhodnutia z dôvodu, že ich opakovane oprávnený tvrdil a namietal.

41. Súd k právnej otázke rozsahu preskúmvacej právomoci exekučného súdu vo vzťahu k exekučnému titulu a prípadnému zisteniu nedostatku právomoci súdu, resp. iného orgánu pri vydaní rozhodnutia, ktoré má byť exekučným titulom, ktorú za spornú považoval oprávnený uvádza, že táto je vyriešená v judikatúre Ústavného súdu SR aj Najvyššieho súdu SR. Uvedená právna otázka je síce v niektorých rozhodnutiach citovaných oprávneným posudzovaná inak, avšak oprávnený uvádza iba výňatky zo súdnych rozhodnutí, bez bližšieho uvedenia skutkových okolností za akých boli vydané. Súd poukazuje na to, že v každej právnej veci je potrebné vychádzať z konkrétnych, individuálnych okolností daného prípadu. Po preskúmaní súdneho spisu a skutkových okolností tohto konkrétneho prípadu, s poukazom na riešenie právnej otázky rozsahu preskúmvacej právomoci exekučného súdu nielen v staršej ale aj v aktuálnej judikatúre Ústavného súdu SR, súd má za to, že exekučný súd je naďalej (t.j. aj na základe aktuálnej právnej úpravy), pri každom exekučnom titule oprávnený a zároveň povinný v zmysle § 53 Exekučného poriadku skúmať jeho formálnu a materiálnu vykonateľnosť a to bez rozdielu či ide o rozsudok všeobecného súdu alebo o rozsudok (či uznesenie) rozhodcovského súdu. Do rozsahu preskúmvacej právomoci exekučného súdu patrí zisťovanie toho, či je exekučný titul vydaný orgánom oprávneným na jeho vydanie, či je exekučný titul materiálne a formálne vykonateľný a či sú oprávnený a povinný hmotno-právne legitimovaní z exekučného titulu. V tomto rozsahu sudca (a predtým aj vyšší súdny úradník) predložený exekučný titul preskúmal.

42. Súd vo vzťahu k tvrdeniu oprávneného o „desiatkach“ rozhodnutí všeobecných súdov SR s inými právnymi závermi, dáva do pozornosti oprávnenému, že právna otázka posudzovania nedostatku právomoci súdu, resp. iného orgánu pri vydaní rozhodnutia, ktoré má byť exekučným titulom, exekučným súdom, je zhodne vyriešená okrem staršej judikatúry aj v novších rozhodnutiach Ústavného súdu Slovenskej republiky, t.j. po zmene právnej úpravy po nadobudnutí účinnosti zák. č. 2/2017 Z.z., ktorým sa novelizovalo znenie Exekučného poriadku. Zo staršej judikatúry súd poukazuje napríklad na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo 146/2011 zo dňa 13.10.2011, v ktorom najvyšší súd zaujal stanovisko, že: „pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy“ a konštatuje, že: „Rozhodnutie, ktoré nie je exekučným titulom, nie je spôsobilé byť podkladom pre nútený výkon rozhodnutia (exekúciu). Súdna prax je jednotná v názore, že už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie sa exekučný súd okrem iného zaoberá tým, či rozhodnutie (iný titul) uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie bolo vydané orgánom s právomocou na jeho vydanie a či z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisoch ide o rozhodnutie (iný titul) vykonateľné tak po stránke formálnej (z pohľadu právneho predpisu upravujúceho konanie, v ktorom bolo vydané), ako aj materiálnej (z aspektu obsahových náležitostí rozhodnutia - jednak určitosti, zrozumiteľnosti, a presnosti označenia subjektov práv a povinností, jednak vyjadrenia uloženej povinnosti, ktorá sa má nútene vykonať).“ Súd poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 78/2011, v zmysle ktorého možno uzavrieť, že v rámci exekučného konania je (všeobecný) súd oprávnený skúmať

rozhodnutie označené v exekučnom konaní ako exekučný titul z hľadiska, či nejde o rozhodnutie ničotné, ktoré nevyvoláva žiadne právne účinky. V uvedenom rozhodnutí Ústavný súd SR konštatuje, že nezistil porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy, t.j. práva na súdnu a inú právnu ochranu, a nepovažuje za nedôvodné a svojvoľné rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o tom, že: „interpretačná prax dovolacieho súdu je jednotná v tom, že predpokladom pre vydanie poverenia na vykonanie exekúcie a následné vydanie upovedomenia o začatí exekúcie je existencia vykonateľného rozhodnutia, pričom sa musí jednať o rozhodnutie vykonateľné po materiálnej aj formálnej stránke. Iba vykonateľné rozhodnutie totiž umožňuje v exekučnom konaní vynútiť plnenie. Súd sa pri skúmaní toho, či rozhodnutie je vykonateľné zaoberá predovšetkým tým, či sa jedná o rozhodnutie, ktoré možno vykonať podľa Exekučného poriadku, a či rozhodnutie je vykonateľné po formálnej ako aj po materiálnej stránke. Ide pritom o predpoklady, ku ktorým súd prihliada z úradnej povinnosti. Súčasťou týchto predpokladov je, že exekučný titul bol vydaný orgánom na vydanie takéhoto rozhodnutia príslušným. Ak rozhodnutie vydal nepríslušný orgán, ide o právny akt nulitný, pri ktorom sa pre účely exekučného konania neuplatňuje princíp jeho správnosti ale naopak, má to za následok, že takéto rozhodnutie nie je možné vykonať. Nie je totiž aktom štátnej správy, resp. verejnej moci. Nulitný akt nikoho nezaväzuje a hľadá sa na neho akoby neexistoval. Vzhľadom na vyššie uvedené, treba aj na vydanie platobného výmeru správcom konkurznej podstaty v danej veci hľadiť ako na nulitný akt. Toho dôsledkom je, že v preskúmvanej veci absentuje exekučný titul pre vykonanie exekúcie. Pokiaľ ide o právne dôsledky nulitného aktu dovolací súd dáva do pozornosti rozhodnutia uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 56/1995, č. 70/1998, č. 72/1998, pričom do osobitnej pozornosti dáva rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené pod č. 58/1997, ktoré *expressis verbis* vyslovilo záver, že výkon rozhodnutia je neprípustný, ak je „exekučný titul“ nulitným právnym aktom. Najvyšší súd dáva v tejto súvislosti do pozornosti rozhodnutie sp. zn. 3MCdo 20/2008, s ktorým sa plne stotožňuje. Súčasne zdôrazňuje, že práve jednotná interpretácia právnych predpisov je jedným z prostriedkov spravodlivého súdneho procesu“.

43. Aj v novších rozhodnutiach, t.j. rozhodnutiach po zmene právnej úpravy zákonom č. 2/2017 Z.z., ktorým sa novelizovalo znenie Exekučného poriadku, súd poukazuje na to, že Ústavný súd SR zotrval na svojich právnych záveroch týkajúcich sa rozsahu preskúmvacej činnosti exekučného súdu. V rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. IV. ÚS 484/2018 z 13.9.2018, v obdobnej právnej veci, v ktorej ad hoc rozhodca založil svoju právomoc konať iba na jednostrannom právnom úkone, uviedol, že „Ústavný súd prisvedčuje názoru okresného súdu, že je povinnosťou exekučného súdu *ex offio* skúmať a prihliadnuť na zistenú nulitu aktu, ktorá je bez akýchkoľvek pochybností následkom vydania rozhodnutia orgánom, ktorý nedisponuje právomocou na rozhodovanie vecí a splnenie tejto povinnosti exekučným súdom nemožno považovať za postup, ktorý je nad rámec jeho právomoci, ako to tvrdí sťažovateľ. Za ústavne akceptovateľnú a udržateľnú ústavný súd považuje aj tú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia, v ktorej sa sudca okresného súdu nestotožňuje s tvrdením sťažovateľa o existencii rozhodcovskej zmluvy, ktorú odvodzuje od vlastného jednostranného vyhlásenia, resp. nečinnosti žalovaného v priebehu rozhodcovského konania, o ktorom sa žalovaný nedozvedel a pri ktorom preto neboli naplnené zákonné podmienky pre uplatnenie fikcie doručovania (keďže adresát bol na mieste doručovania neznámy, pozn.)“. Rovnako aj v rozhodnutí Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 378/2018 zo dňa 16.10.2018, ústavný súd uvádza, že „Ústavný súd musí prisvedčiť okresnému súdu, že exekučný súd je (aj naďalej) oprávnený a zároveň aj povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej (resp. platnej) rozhodcovskej zmluvy. Pri riešení otázky, či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor, nie je exekučný súd viazaný, tým ako túto otázku vyriešil rozhodcovský súd. Pokiaľ tak okresný súd v aktuálne posudzovanej veci postupoval, nemožno mu ani v tomto smere nič vytknúť.“

44. Vzhľadom na vyššie uvedené rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR, je aj podľa názoru konajúceho súdu, možné nepochybne dospieť k záveru, že použitím metódy logického a systematického výkladu ustanovenia § 53 Exekučného poriadku, so zreteľom na základné právne princípy a celkový účel a zmysel zákona (Exekučného poriadku), nemôže exekučný súd rezignovať na možnosť odopretia vykonania exekúcie na podklade exekučného titulu odporujúceho zákonu, v danom prípade rozhodcovského rozhodnutia, ak na jeho vydanie ad hoc rozhodca ani nemal danú právomoc od zmluvných strán, o ktorých spore rozhodoval. Takéto jeho rozhodnutie je nulitné, nikoho nezaväzujúce a nemožno ho považovať za exekučný titul v zmysle § 45 Exekučného poriadku. Uvedená skutočnosť tak bráni vymáhateľnosti exekučného titulu a je dôvodom na zastavenie exekúcie v zmysle § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku. Nútený výkon takéhoto rozhodnutia by bol

neprípustný a exekučný súd je preto oprávnený a povinný, v zmysle § 53 Exekučného poriadku (t.j. aj podľa aktuálnej právnej úpravy), takýto návrh na vykonanie exekúcie zamietnuť, resp. už začatú exekúciu zastaviť. Opačný výklad dotknutých ustanovení zákona (vrátane ustanovenia § 53 Exekučného poriadku), z ktorého by vyplývalo, že je vylúčené, aby exekučný súd skúmal právomoc orgánu, ktorý vydal exekučný titul (ako to naznačuje oprávnený), z daných ustanovení zákona nijako nevyplýva. Tento by bol podľa názoru súdu neakceptovateľný a v rozpore s podstatou, zmyslom a celkovým účelom Exekučného poriadku. Ak by bol exekučný súd iba v úlohe štatistu, ktorý by bol „povinný“ vydať poverenie súdnemu exekútorovi na základe akéhokoľvek rozhodnutia akejkoľvek osoby, ktoré by mu oprávnený predložil ako exekučný titul, bol by „povinný“ (bezdôvodne) poskytnúť súdnu ochranu akémukoľvek (aj nezmyselnému) exekučnému titulu. To by znamenalo, že rozhodcovský rozsudok, ako exekučný titul, by mohol vydať ktokoľvek označený ako rozhodca v akejkoľvek veci bez založenia jeho právomoci a bez uzatvorenia rozhodcovskej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky, čo by nebolo v právnom štáte akceptovateľné. Naopak, išlo by o postup v rozpore s právom na súdnu a inú ochranu.

45. Teda, po zistení, že exekučný súd je oprávnený a zároveň povinný skúmať, či orgán, ktorý vydal exekučný titul bol oprávnený ho vydať, súd poukazuje na to, že už z úvodných zistení súdu, uvedených v bode 37 odôvodnenia, je zrejmé a logicky vyplývajúce z predloženého rozhodcovského uznesenia, že rozhodcovská zmluva medzi žalobcom v rozhodcovskom konaní a povinnými 1/, 2/ nemohla vzniknúť spôsobom ako to uvádza ad hoc rozhodca, t.j. v zmysle § 4 ods. 7 ZoRK. Samotný ad hoc rozhodca predloženým uznesením totiž rozhodoval o námietke nedostatku jeho právomoci vznesenej žalovanými 1/, 2/ (povinnými 1/, 2/), ktorí v žalobnej odpovedi namietli neexistenciu rozhodcovskej zmluvy. Rozhodcovská zmluva môže byť síce podľa ZoRK uzavretá v zmysle § 4 ods. 7 ZoRK aj v prípade, ak sa jej existencie v rozhodcovskej žalobe dovoľáva žalobca (oprávnený) a žalovaný (povinní 1/, 2/) jej neexistenciu v žalobnej odpovedi doručenej rozhodcovskému súdu nenamietne. Teda, súd má za to, že takýto spôsob uzavretia rozhodcovskej zmluvy vyžaduje jednak aktívnu účasť povinných 1/, 2/ v rozhodcovskom konaní, t.j. doručenie žalobnej odpovede rozhodcovskému súdu, čo bolo v danom prípade splnené, ako aj súčasné (kumulatívne) nenamietnutie existencie rozhodcovskej zmluvy v tejto žalobnej odpovedi, t.j. konkludentný súhlas s ňou, čo však splnené nebolo. V danom prípade totiž žalovaní 1/, 2/ v žalobnej odpovedi vyjadrili výslovný nesúhlas s rozhodcovskou zmluvou tým, že namietli jej neexistenciu. Uvedená námietka bola dokonca predmetom rozhodovania ad hoc rozhodcu. Už z uvedeného preto vyplýva záver, že takýmto spôsobom, t.j. v zmysle § 4 ods. 7 ZoRK, nemohla rozhodcovská zmluva vzniknúť.

46. Pokiaľ ide o domnienku, že rozhodcovská zmluva medzi oprávneným a povinnými 1/, 2/ mala vzniknúť aj podľa § 4 ods. 4 ZoRK v nadväznosti na § 3 ods. 2 ZoRK ako iná zmena v osobe dlžníka, vo vzťahu na ktorý sa vzťahuje rozhodcovská zmluva, podľa názoru konajúceho súdu, o záväznosti rozhodcovskej zmluvy pre právnych nástupcov pôvodnej zmluvnej strany tak ako to má na mysli ustanovenie § 3 ods. 2 ZoRK, možno hovoriť vo všeobecnosti v prípadoch univerzálnej sukcesie, ako aj v prípadoch singulárnej sukcesie. V prejednávanom prípade však o univerzálnu ani singulárnu sukcesiu nejde, keďže konatelia nie sú ani právní nástupcovia zaniknutej spoločnosti a ani postúpenie pohľadávky, prípadne prevzatie dlhu súdu preukázané nebolo. Podľa názoru súdu nie je možné za inú zmenu v osobe dlžníka považovať, s poukazom na § 135a ods. 2 Obchodného zákonníka, štatutárny orgán dlžníka, titulom zodpovednosti za škodu spôsobenú dlžníkovi (nie veriteľovi), nakoľko tu ide nielen o iné subjekty zodpovednostného vzťahu (spoločnosť a jej vlastní konatelia) ale aj o iný obsah záväzku medzi nimi (náhrada škody). Štatutárni zástupcovia nie sú zmluvnými stranami zmluvy uzatvorenej medzi dvoma obchodnými spoločnosťami, ktorou bol medzi nimi založený obchodnoprávny vzťah, iba za tieto obchodné spoločnosti a v ich mene konajú. Zo žiadneho ustanovenia ZoRK nevyplýva, že by sa rozhodcovská zmluva alebo rozhodcovská doložka mala vzťahovať aj na subjekty mimo právneho vzťahu, v ktorom bola založená právomoc rozhodcovského súdu. Naopak, v zmysle § 3 ods. 2 ZoRK musí ísť o zmenu v osobách, v tom právnom vzťahu, na ktorý sa vzťahuje rozhodcovská zmluva, resp. doložka. Štatutárne orgány žiadnej z obchodných spoločností, medzi ktorými vznikol obchodnoprávny vzťah, neprejavili a to ani následne vôľu preniesť právomoc o rozhodovaní sporu medzi nimi a spoločnosťou, v ktorej sú (boli) konatelia o prípadnú náhradu škody, do rozhodcovského konania. Súd pritom nespochybňuje nárok veriteľa v zmysle § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka, ktorý je oprávnený, nárok spoločnosti voči svojmu konateľovi, žiadať v súdnom konaní (na všeobecnom súde SR) aj vo vlastnom mene a na vlastný účet, ak nemôže uspokojiť svoju pohľadávku z majetku spoločnosti. Avšak pokiaľ má o veci náhrady škody konateľa spôsobenej spoločnosťou, v ktorej je (bol) konateľom rozhodovať rozhodcovský súd alebo ad hoc rozhodca, potom založiť právomoc rozhodcovského súdu musia aj

štátutárne orgány tejto spoločnosti ako fyzické osoby, ktoré inak stoja mimo právneho vzťahu, do ktorého vstupuje obchodná spoločnosť, v mene ktorej konajú, a na ktorý sa uzatvorená rozhodcovská zmluva, resp. doložka vzťahuje. Právomoc rozhodcovského súdu alebo ad hoc rozhodcu, nemôže vzniknúť priamo aj voči týmto štatutárnym orgánom, bez prejavu ich vôle, iba s poukazom na § 135a Obchodného zákonníka a na to, že sú štatutárnymi orgánmi spoločnosti, ktorá uzatvorila s inou spoločnosťou obchodnoprávny vzťah, na ktorý sa vzťahuje rozhodcovská doložka. Takýto spôsob vzniku rozhodcovskej zmluvy je podľa názoru súdu neprípustný, v rozpore so ZoRK a so samotnou podstatou rozhodcovského konania ako alternatívneho a predovšetkým dobrovoľného spôsobu riešenia sporov súkromnoprávnymi orgánmi. Teda, medzi oprávneným a povinnými 1/, 2/ podľa názoru konajúceho súdu ani takýmto spôsobom, v zmysle § 3 ods. 2 ZoRK, rozhodcovská zmluva nevznikla. Pokiaľ ide o tvrdené pristúpenie povinných 1/, 2/ k záväzku medzi oprávneným a spoločnosťou, za ktorú konali ako konatelia, resp. o akceptáciu záväzku, čo boli ďalšie oprávneným uvádzané spôsoby vzniku rozhodcovskej zmluvy ani, takýto spôsob vzniku rozhodcovskej zmluvy súdu preukázaný nebol a z nijakých skutočností nevyplýval.

47. V tejto súvislosti súd považuje za vhodné zdôrazniť skutočnosť, že rozhodcovské súdy nepredstavujú zložku verejnej moci, ale ide o súkromnoprávne orgány. Ich právomoc nie je daná len ustanoveniami zákona, ale predovšetkým je odvodená od výslovnej a slobodnej vôle zmluvných strán takýmto spôsobom (alternatívnym k sporovému súdnemu konaniu) prejednať prípadný spor medzi nimi, pričom na základe takejto ich vôle uzavrú rozhodcovskú zmluvu, resp. rozhodcovskú doložku, v ktorej svoj súhlas vyjadria obe strany dohody. Voľa strán smeruje aj k výberu konkrétneho rozhodcovského súdu, v tomto prípade, ad hoc rozhodcu. Len tak môže byť právomoc súkromnoprávneho orgánu daná, v opačnom prípade, ako už súd uviedol, by mohol akýkoľvek subjekt vydať rozhodnutie a prezentovať ho ako exekučný titul. Preto, ak oprávnený uvádza tri, či štyri rôzne spôsoby vzniku rozhodcovskej zmluvy, potom súd konštatuje, že ani sám oprávnený nevie určiť spôsob ako vznikla medzi ním a povinnými 1/, 2/ rozhodcovská zmluva a akým spôsobom vlastne mali povinní 1/, 2/ prejavíť svoju vôľu podrobiť sa v prípade sporu právomoci rozhodcovského súdu.

48. V zmysle ust. § 199a ods. 1 Exekučného poriadku, trovami oprávneného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky na zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

49. V zmysle ust. § 199a ods. 2 Exekučného poriadku, trovami povinného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie.

50. V zmysle § 199b Exekučného poriadku, oprávnený a povinný v exekučnom konaní platia trovy, ktoré im v konaní vzniknú a trovy svojho zástupcu.

51. V zmysle § 199c ods. 1 prvá veta Exekučného poriadku, ak sa exekúcia ukončila z iného dôvodu ako pre vymoženie alebo splnenie vymáhaného nároku povinným a ide o dôvod, ktorý možno oprávnenému pričítať, alebo z dôvodu, pre ktorý prináleží exekútorovi vydať upovedomenie o zastavení exekúcie, platí trovy podľa § 198 ods. 2 oprávnený.

52. V zmysle ust. § 199d ods. 2 Exekučného poriadku, povinný má voči oprávnenému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil, ak mu súd na jeho návrh priznal ich náhradu v súvislosti s rozhodnutím o zastavení exekúcie z dôvodu, ktorý možno oprávnenému pričítať.

53. V zmysle ust. § 199e Exekučného poriadku, ak je zástupcom oprávneného alebo povinného advokát, odmena za právne zastúpenie sa nahrádza podľa ustanovení o tarifnej odmene. Do začatia exekúcie má oprávnený nárok na náhradu trov právneho zastúpenia najviac vo výške odmeny za dva úkony právnej služby; a ak ide o exekúciu na vymoženie práva na peňažné plnenie, patrí mu náhrada týchto trov právneho zastúpenia najviac vo výške vymáhaného nároku podľa stavu ku dňu vydania poverenia na vykonanie exekúcie

54. Keďže dôvodom na zastavenie exekúcie bola skutočnosť, že oprávnený podal návrh na začatie exekúcie na podklade exekučného titulu, ktorý nebol vykonateľný a jeho sťažnosť bola nedôvodná, pričom povinný 2/ bol pri podanom návrhu na zastavenie exekúcie úspešný, možno konštatovať, že

oprávnený procesne zaviniť zastavenie exekúcie a dôvod zastavenia exekúcie je možné pričítať jemu. Súd preto v zmysle § 199c ods. 1 Exekučného poriadku, zaviazal náhradou trov právneho zastúpenia povinného 2/, oprávneného.

55. V zmysle § 10 ods. 2 vyhlášky o odmenách advokátov, ak nie je ustanovené inak, považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby; za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky, hodnota záväzku a hodnota veci, o ktorej vlastníctvo sa vedie spor alebo ktorej vydanie je predmetom súdneho sporu.

56. V zmysle § 13a ods. 2 písm. c) vyhlášky o odmenách advokátov, odmena vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za každý z týchto úkonov právnej služby: c) ak ide o výkon rozhodnutia alebo exekúciu, prevzatie a prípravu zastúpenia, návrh na začatie konania, vyjadrenie k takému návrhu, zastupovanie na pojednávaní, odvolanie proti rozhodnutiu a vyjadrenie k takému odvolaniu.

57. V zmysle § 16 ods. 3 vyhlášky o odmenách advokátov, od klienta možno požadovať na náhradu výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné sumu vo výške jednej stotiny výpočtového základu za každý úkon právnej služby. Túto sumu môže advokát požadovať aj vtedy, ak sa na jej náhrade s klientom osobitne nedohodol.

58. V zmysle § 18 ods. 3 vyhlášky o odmenách advokátov, ak je advokát platiteľom dane z pridanej hodnoty, zvyšuje sa odmena a náhrady podľa tejto vyhlášky o daň z pridanej hodnoty, ktorú je advokát povinný platiť podľa osobitného predpisu .

59. Povinný 2/ si vyčíslil a uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia vo vyjadrení k sťažnosti oprávneného podanej proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka sp. zn. 69Ek/1163/2018 zo dňa 29.3.2019, v zmysle § 13a ods. 2 písm. c/ vyhlášky MSSR č. 655/2004 Z. z., za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava veci a vyjadrenie ku sťažnosti) vo výške spolu 46,16,-EUR a to á 13,28,-EUR (hodnota úkonu je počítaná zo sumy 358,80,-EUR) a režijný paušál á 9,80,-EUR. Zvýšenie o DPH si neuplatnil.

60. Vychádzajúc z vyššie citovaných ustanovení vyhlášky o odmenách advokátov, sudca konštatuje, že povinný 2/ má, v konaní o sťažnosti proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 69Ek/1163/2018 zo dňa 29.3.2019, nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v súlade s § 9 ods. 1, § 10 ods. 1, 13a ods. 2 písm. c), § 16 ods. 3 vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z. v platnom znení, za dva úkony právnej služby a to za prevzatie a prípravu zastúpenia a za písomné vyjadrenie k sťažnosti oprávneného. Súd, vychádzajúc z tarifnej hodnoty veci ako ju uviedol povinný 2/, t.j. vo výške 358,80,-EUR, priznal povinnému 2/ trovy právneho zastúpenia vo výške 46,16,-EUR za dva úkony právnej služby, spolu s režijným paušálom, nakoľko si ich uplatnil povinný 2/ v správnej výške.

61. Vzhľadom na uvedené sudca rozhodol tak ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné podať odvolanie. (§ 202 ods. 3 Exekučného poriadku).
Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).